

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ УПРАВЛІННЯ ТА ПРАВА
ІМЕНІ ЛЕОНІДА ЮЗЬКОВА ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ
ЗАХІДНИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ НАУКОВИЙ ЦЕНТР
НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ
ГО «ВСЕУКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА»
ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСНА ОРГАНІЗАЦІЯ
СОЮЗУ ЮРИСТІВ УКРАЇНИ
РАДА МОЛОДИХ УЧЕНИХ ХМЕЛЬНИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ
УПРАВЛІННЯ ТА ПРАВА ІМЕНІ ЛЕОНІДА ЮЗЬКОВА

***Теоретико-прикладні проблеми
юридичної науки на сучасному етапі
реформування кримінальної юстиції***

***збірник тез
Міжнародної науково-практичної конференції
(м. Хмельницький, 10 травня 2024 року)***

**ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ
2024**

Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції:збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 10 травня 2024 року). – Хмельницький: Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова, 2024. – 130 с.

У збірнику розміщено тези доповідей, подані на Міжнародну науково-практичну конференцію «Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції», що відбулась у Хмельницькому університеті управління та права імені Леоніда Юзькова 10 травня 2024 року.

Збірник розрахований на наукових та науково-педагогічних працівників вищих навчальних закладів і наукових установ, студентів, аспірантів та докторантів, практичних працівників і широкий читацький загал.

Організаційний комітет Міжнародної науково-практичної конференції «Теоретико-прикладні проблеми юридичної науки на сучасному етапі реформування кримінальної юстиції» не завжди поділяє думку учасників конференції.

У збірнику максимально точно збережена орфографія, пунктуація та стилістика, які були запропоновані учасниками конференції.

Повну відповідальність за достовірність та якість поданого матеріалу несуть учасники конференції, їхні наукові керівники, рецензенти та структурні підрозділи вищих навчальних закладів і наукових установ, які рекомендували ці матеріали до видання.

ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА КРИМІНАЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА	59
<i>БАСИСТА І.В., ГЛИНСЬКА Н.В., ДРОЗДОВ О.М.</i> ЩОДО КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ПИТАНЬ ЗАХИСТУ ПРАВ ПОТЕРПІЛИХ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ	59
<i>БЕРЕЖНИЙ С.Д.</i> ОКРЕМІ ПИТАННЯ ВИЗНАННЯ ДОКАЗІВ ДОПУСТИМИМИ У ТЕОРІЇ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ТА В СУДОВІЙ ПРАКТИЦІ	65
<i>БРОНОВИЦЬКА О.В.</i> КОРОТКА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗАСАДИ ЗМАГАЛЬНОСТІ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ РЕСПУБЛІКИ ПОЛЬЩА	66
<i>ВИСОЦЬКА А.Ю.</i> ТРАКТУВАННЯ ПІДСТАВ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАПОБІЖНИХ ЗАХОДІВ У ПРАКТИЦІ ЄСПЛ	69
<i>ВИТУШИНСЬКА О.О.</i> ЗАВДАННЯ ПРАВОВІДНОСИН СУДОВОГО КОНТРОЛЮ ЗАКОННОСТІ ПРИЙНЯТИХ РІШЕНЬ СЛІДЧИМИ СУДДЯМИ, ЯКІ НЕ ПІДЛЯГАЮТЬ ОСКАРЖЕННЮ	72
<i>ГАРКУША А.М.</i> ДОПУСТИМІСТЬ І ДОСТОВІРНІСТЬ ЕЛЕКТРОННИХ ДОКУМЕНТІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ	73
<i>ГОРОДЕЦЬКА М.С.</i> ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПРОВЕДЕННЯ ОГЛЯДУ МІСЦЯ ПОДІЇ	77
<i>ДЗЮБАК О.В.</i> ПРИПИНЕННЯ ДІЇ ЗАХОДУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ У ВИГЛЯДІ АРЕШТУ МАЙНА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ, ЗАКРИТОМУ ЗА РЕЗУЛЬТАТОМ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ	79
<i>ДУФЕНЮК О.М.</i> ПРАВОВІ ПОЗИЦІЇ ВЕРХОВНОГО СУДУ ЩОДО ЕФЕКТИВНОЇ УЧАСТІ ЗАХИСНИКА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ	81
<i>KYRYLENKO V.V., DROBCHAKA.L.</i> THE PROBLEM OF APPLICATION OF THE COURT'S DISCRETIONARY AUTHORITY DURING THE CONSIDERATION OF CRIMINAL OFFENSES UNDER THE CONDITIONS OF THE STATE OF MARTIAL	84
<i>КОГУТ І.А.</i> НЕЕФЕКТИВНЕ ПРОЦЕСУАЛЬНЕ КЕРІВНИЦТВО ЯК ПІДСТАВА ПРИТЯГНЕННЯ ПРОКУРОРА ДО ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ	87
<i>КРУШИНСЬКИЙ С.А.</i> ДИСКРЕЦІЙНІ ПОВНОВАЖЕННЯ ПРОКУРОРА ЩОДО КРИМІНАЛЬНОГО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ОСОБИ: ДОСВІД ЗАРУБІЖНИХ ДЕРЖАВ	89
<i>КУЛІСЬЯКІН В.О.</i> СПРАВЕДЛИВИЙ БАЛАНС ЛЕГІТИМНОГО ВТРУЧАННЯ У ПРАВО ВЛАСНОСТІ ПРИ ЗДІЙСНЕННІ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ТА ГАРАНТІЇ ЙОГО НЕДОТОРКАНОСТІ У ПРАКТИЦІ ЄСПЛ	92
<i>ЛИСЮК С.О.</i> ОСОБЛИВОСТІ ПОРЯДКУ ВИЗНАННЯ ДОКАЗІВ ОЧЕВИДНО НЕДОПУСТИМИМИ ПІД ЧАС СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ	95
<i>МАРИНИЧ О.Ю.</i> ОКРЕМІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА СВОБОДУ НА ДОСУДОВОМУ КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ	97
<i>ТУРОВЕЦЬ Ю.М.</i> ПРОВОКАЦІЯ ЗЛОЧИНУ: АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРАКТИКИ ПРОТИДІЇ ДАНОМУ ЯВИЩУ СЛІДЧИМ СУДДЕЮ НА ЕТАПІ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ	99
<i>ХМЕЛЕВСЬКА Н.В.</i> ТЕОРЕТИКО-ПРИКЛАДНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО ЕТАПУ РОЗВИТКУ ВІДНОВНОГО ПРАВОСУДДЯ У ЮВЕНАЛЬНІЙ ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ	101
<i>ЦИГАНЮК Ю.В.</i> ЩОДО ПИТАННЯ ПРО КОМПЕНСАЦІЮ ЗА РАХУНОК ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ УКРАЇНИ ШКОДИ ЗАВДАНОЇ ПОТЕРПІЛОМУ ВНАСЛІДОК КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ	104
<i>ЯКИМЕЦЬ М.О.</i> ПРАКТИЧНА РЕАЛІЗАЦІЯ ДОКТРИНИ ВІДНОВНОГО ПРАВОСУДДЯ В СИСТЕМІ СУЧАСНОЇ ЮВЕНАЛЬНОЇ ЮСТИЦІЇ	107
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛІСТИКИ ТА СУДОВО-ЕКСПЕРТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	110
<i>АБАКУМОВ О.Ю.</i> ТАКТИЧНА ОПЕРАЦІЯ «ДОКУМЕНТ» ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ПРИЙНЯТТЯ ПРОПОЗИЦІЇ, ОБЦЯНКИ АБО ОДЕРЖАННЯ НЕПРАВОМІРНОЇ ВИГОДИ СЛУЖБОВОЮ ОСОБОЮ	110

Так, Порядком державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 25 грудня 2015 р. № 1127 на виконання Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» у пункті 5-1 як підстави проведення реєстраційної дії, у тому числі визначені: судові рішення про заборону вчинення реєстраційних дій, судові рішення про скасування судового рішення, що було підставою для прийняття рішення про зупинення проведення реєстраційних дій, судові рішення про скасування заборони вчинення реєстраційних дій [4].

Аналогічний підхід застосований щодо необхідності отримання судового рішення у для проведення реєстраційної дії з припинення обтяження відносно транспортних засобів у п.24 Порядку ведення Державного реєстру обтяжень рухомого майна, затвердженим Постановою Кабінету Міністрів України від 05.07.2004 №830 [5].

У зв'язку із цим вважаємо за необхідне висловити пропозицію щодо визначення у законодавстві обов'язку слідчого/прокурора забезпечення надсилання у паперовому чи електронному вигляді (у разі можливості обміну електронними документами) реєстратору постанови про закриття кримінального провадження та приведення у відповідність зазначеного законодавства, яке регулює порядок вчинення реєстраційних дій щодо майна із нормами КПК України шляхом доповнення підстави вчинення реєстраційної дії із скасування обтяження на майно – отримання реєстратором постанови слідчого/прокурора про закриття кримінального провадження.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

2. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо закриття кримінального провадження у зв'язку з втратою чинності законом, яким встановлювалася кримінальна протиправність діяння: Закон України від 01 грудня 2022р. №2810-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2810-20#Text>.

3. Постанова Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 15.04.2024 у справі № 554/2506/22, провадження № 51-4350кмо23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/118558563>.

4. Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень: Постанова Кабінету Міністрів України від 25 грудня 2015 р. № 1127 станом на 30.04.2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1127-2015-%D0%BF#Text>.

5. Про затвердження Порядку ведення Державного реєстру обтяжень рухомого майна: Постанова Кабінету Міністрів України від 5 липня 2004 р. № 830 станом на 30.04.2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/830-2004-%D0%BF#Text>.

Дуфенюк Оксана Михайлівна,

доктор юридичних наук, доцент,

доцент кафедри кримінального процесу та криміналістики

факультету № 1 ІПФПНП Львівського державного університету внутрішніх справ

ПРАВОВІ ПОЗИЦІЇ ВЕРХОВНОГО СУДУ ЩОДО ЕФЕКТИВНОЇ УЧАСТІ ЗАХИСНИКА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Право на захист та правничу допомогу є одним із ключових компонентів справедливого правосуддя. У науковій доктрині ця засада кримінального провадження отримала вагоме опрацювання, хоча не вирішеними досі залишаються окремі питання ефективної/неефективної участі захисника. Як виявилось, доволі складно чітко визначити на теоретико-методологічному рівні, що охоплюється цими поняттями. Зрештою фрагментарні спроби це зробити були. Як приклад, можна згадати публікацію «Стратегія і тактика захисту в судовому розгляді справи», в якій В. Попелюшко формулює визначення тактики захисту [1] або статтю «Правові наслідки розбіжності в лінії захисту між захисником і його

клієнтом», в якій Ю. Кухарук розглядає причини, наслідки та морально-етичний контекст суперечностей між захисником та клієнтом щодо обстоювання правової позиції в інтересах цього клієнта [2] чи дисертацію О. Дудко «Помилки адвоката в кримінальному провадженні» [3], в якій авторка згрупувала та визначила переліки дій чи бездіяльності захисника, які є помилковими на різних стадіях кримінального процесу, а відповідно знижують якість надання правничої допомоги зацікавленій особі.

Звісно, перелік цих праць-прикладів не можна вважати вичерпним, проте на великий подив концептуальна розробленість питання неефективного захисту видається досить поверхневою (висновок зроблений на підставі пошуку фахових публікацій із заданої тематики у відкритих базах (<https://scholar.google.com.ua/schhp?hl=uk>), ресурсів Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського та інституційних репозитаріїв). Втім, незважаючи на обмаль наукових вузькоспеціалізованих розвідок, судова практика потребує офіційних роз'яснень і застосування норм права у кожному конкретному кейсі, що, власне, стало предметом цього короткого дослідження.

По-перше, Верховний Суд констатує, що підозрюваний, обвинувачений без встановлення будь-яких обмежень та умов, керуючись власним волевиявленням, має право відмовитися від захисника або замінити його в будь-який момент кримінального провадження в усній або письмовій формі. При цьому особа, яка відмовляється від захисника, *не має обов'язку обґрунтовувати чи доводити суду наявність обставин, які, на її думку, вказують на те, що захисник не здійснює належним чином захист та не виконує належно свої професійні обов'язки*. Якщо обвинувачений відмовився від захисника, а суд залишив таке клопотання без задоволення, то це є порушенням права на захист, що вважається істотним порушенням вимог кримінального процесуального закону та ставить під сумнів законність і обґрунтованість судового рішення [4].

По-друге, *ефективність захисту не є тотожною досягненню* за результатами судового розгляду, *бажаного для обвинуваченого результату*, а полягає в наданні йому належних та достатніх можливостей з використанням власних процесуальних прав та кваліфікованої юридичної допомоги, яка в передбачених законом випадках є обов'язковою, захищатися від обвинувачення в передбачений законом спосіб. Подальша незгода обвинуваченого з раніше обраними та узгодженими з адвокатом позицією і тактикою захисту не свідчить про його неефективність [5].

По-третє, інколи клієнти намагаються дискредитувати процес та процесуальні рішення через порушення права на захист. З одного боку, справді, підзахисний, не маючи необхідної юридичної підготовки, часом не здатний правильно оцінити ефективність дій адвоката, тому в нього виникає хибне уявлення про захищеність у кримінальному провадженні [6, с. 93], а з іншого – клієнт сам не виявляє пильності в питанні реалізації власних інтересів, сприймаючи «поразку» у змагальному процесі не як результат якісного доведення фактів стороною обвинувачення, а як недогляд захисника. Парадоксально, але застосувати теорію неефективної стратегії чи тактики захисту у практиці простіше, ніж розмірковувати про умовні ситуації на шпальтах фахових журналів, оскільки в кожній конкретній справі є можливість оцінити реальні дії чи бездіяльність захисника впродовж стадій кримінального провадження. Так, в одному із рішень було проаналізовано участь захисника в 16 судових засіданнях в інтересах обвинуваченого, зокрема, виступ у судових дебатах з висловленням позиції захисту, узгодженої з обвинуваченим, підтримка обвинуваченим свого захисника в усіх питаннях, щодо яких суд ухвалював рішення після заслуховування думки учасників судового провадження, подання захисником апеляційної скарги на обвинувальний вирок місцевого суду щодо обвинуваченого, за якою було відкрито апеляційне провадження, участь захисника в апеляційному розгляді кримінального провадження. При цьому *обвинувачений упродовж досудового розслідування та розгляду судами різних інстанцій підтримував свого захисника та не повідомляв про пасивність захисту, який надавав йому захисник, і не ставив під сумнів ефективності наданої йому правової допомоги цим захисником*. Все це переконало колегію суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду в ефективності захисту обвинуваченого [7].

В іншій справі було встановлено, що обвинувачений користувався послугами адвоката та будучи обізнаним зі своїми правами, у тому числі правом на заміну захисника, на стадії досудового розслідування та в суді заяв про призначення йому іншого захисника не подавав, на дії адвоката не скаржився, від послуг останнього не відмовлявся. Відтак підстав вважати, що адвокат не забезпечив належний захист інтересів засудженого, не було [8]. Аналогічно не було прийнято доводи засудженого про його юридичну необізнаність під час відмови від захисника у судовому засіданні, на якому було проведено допит свідків, оскільки, як він сам зазначав у судових засіданнях, раніше був депутатом сільської ради, має вищу освіту, а під час досудового розслідування та в суді отримував пам'ятку про свої права та обов'язки. Додатково доводи засудженого щодо відсутності конфіденційного побачення із захисником до початку судового засідання також було визнано необґрунтованими, оскільки щодо цього засудженого не було обрано запобіжного заходу у виді тримання під вартою, відтак не було жодного обмеження для його права на вільне спілкування з адвокатом, який здійснював захист на підставі договору, для завчасного узгодження своєї позиції щодо подальшого надання правничої допомоги. При цьому було взято до уваги й той факт, що клопотань про оголошення перерви в судовому засіданні для надання часу з метою конфіденційного спілкування обвинуваченого із захисником останні також не заявляли [9]. Натомість порушенням права на захист було визнано в ситуації, коли захисник всупереч проханню свого підзахисного про пом'якшення покарання висловив позицію, відмінну від його позиції, про залишення вироку без змін, чим порушив право обвинуваченого на захист [10].

Причини неефективно захисту можуть бути свідомі, наприклад, конфлікт захисника з клієнтом, непорозуміння та розбіжності у виборі стратегії захисту, бажання сприяти стороні обвинувачення (бо працював раніше в цих органах і зберіг традиції «цехової» дружби), суду, опонентам (потерпілому) чи іншим співучасникам кримінального правопорушення (наприклад, через кулуарні домовленості чи матеріальні стимули). Несвідомі причини неефективності вбачаються у некомпетентності, недбалості захисника, допущенні помилок, які сукупно можуть шкодити реалізації ефективної правничої допомоги. Така пасивність/неефективність діяльності захисника у обстоюванні інтересів клієнта, як приклад, може виявлятися у наступних діях або бездіяльності:

- відсутність належного вивчення матеріалів кримінального провадження, незнання фактів події, відсутність зацікавлення (ініціативи) з'ясувати певні обставини, оперуючи наданими КПК повноваженнями (зокрема, подання заяв, клопотань, адвокатських запитів);
- відсутність продуманої лінії захисту, відсутність продуманої спільної позиції підзахисного та його представника, неготовність до виступів, промов, участі у дебатах, перехресних допитах тощо;
- неприбуття без поважних причин для проведення процесуальних дій, для індивідуальних зустрічей з клієнтом, консультування клієнта;
- не роз'яснення процедур та правил, наслідків застосування правових інститутів, прав та обов'язків, меж активності та змісту подальших кроків;
- відсутність намірів оскарженні рішень, дій чи бездіяльності, заявлені відводи, якщо для цього наявні підстави;
- заперечення очевидних фактів, несумлінне використання процесуальних прав.

Очевидно, про неефективність можна говорити тільки тоді, коли це є системним явищем, а не одиничним епізодом в діяльності адвоката у конкретній справі. Невиконання або неналежне виконання своїх професійних обов'язків захисника є однією з підстав притягнення до дисциплінарної відповідальності. І попри гасла про етику, моральність і відданість обов'язку захищати, у тонкій матерії відносин «захисник – підзахисний» не все однозначно, оскільки часом між тим, чого очікує клієнт, і тим, що може захисник забезпечити лежить прірва.

Список використаних джерел:

1. Попелюшко В.О. Стратегія і тактика захисту в судовому розгляді справи. *Вісник Академії адвокатури України*. 2008. Число 2. С. 96–98.
2. Кухарук Ю.О. Правові наслідки розбіжності в лінії захисту між захисником і його клієнтом. *Юридична наука*. 2012. № 1. С. 150–157.
3. Дудко О.В. Помилки адвоката в кримінальному провадженні : дисертація на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 – Право. НАВС, Київ, 2020. 296 с.
4. Постанова ВС від 09 вересня 2021 року (Справа № 639/645/19). URL:<https://reyestr.court.gov.ua/Review/99556538>
5. Постанова ВС від 06 квітня 2021 року (Справа № 520/2598/17). URL:<https://reyestr.court.gov.ua/Review/96179812>
6. Дудко О. В. Помилки адвоката під час вирішення питання про застосування запобіжного заходу. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2019. № 2. С. 92–102.
7. Постанова ВС від 15 вересня 2022 року (Справа № 127/4430/18). URL:<https://reyestr.court.gov.ua/Review/106315571>
8. Постанова ВС від 26 лютого 2019 року (Справа № 629/2548/15-к). URL:<https://reyestr.court.gov.ua/Review/80178614>
9. Постанова ВС від 03 квітня 2019 року (Справа № 320/4520/15-к). URL:<https://reyestr.court.gov.ua/Review/81139096>
10. Постанова ВС від 08 листопада 2018 року (Справа № 489/3209/16-к). URL:<https://reyestr.court.gov.ua/Review/77801390>

Kyrylenko Viktoriia Vladyslavivna,
student of the 4th year, group of 20-d
Kryvyi Rih Faculty of the National University "Odesa Law Academy"
Drobchak Alla Leonidivna,

senior lecturer of the Department of Socio-Political and Economic Disciplines of the Kryvyi Rih Faculty of the National University "Odesa Law Academy"

THE PROBLEM OF APPLICATION OF THE COURT'S DISCRETIONARY AUTHORITY DURING THE CONSIDERATION OF CRIMINAL OFFENSES UNDER THE CONDITIONS OF THE STATE OF MARTIAL

The problem of applying the discretionary authority of the court, which is considered primarily as a right of the court, and not its obligation, is relevant in the conditions of martial law or war footing, where the public danger of the act, on the basis of which issued a guilty verdict or conviction, does not provide for the imposition of a lenient sentence, than provided by law or release from serving the sentence with probationary period, but is not obvious and causes a lot of controversy.

The discretionary authority of the court may consist in the choice to act or not to act, and if to act, the ninth e choice of a decision or action option among the options, that are directly or in directly enshrined in the law and are one of the main means of implementing the right to a fair trial and the principle of the rule of law. An important feature of such a choice is that it is carried out with out necessity of coordination or need to coordinate on the option of choice by any one.

The primary goal of the administration of justice is the protection of the violated right sand freedoms of a person. In this regard, the application of such a fundamental principle as the rule of law should not be limited to law-making, namely to the establishment of effective legal procedures for administering justice. The main thing is that the adoption of a certain decision by a judge with in the limits of his discretionary authorities should be based primarily on the objective and general principle of the rule of law.